

د ژېړ گلاب پانې

شعري ټولگه

پښتانه درځار Ketabton.com

د ژیره گلاب پانه

شعري ټولگه

دويم چاپ

ميوند درخار

۱۳۹۷ ل

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

د کتاب خانگړني

کتاب نوم: د ژيړ گلاب پانې (شعري ټولگه)

شاعر: ميوند درخار

ډيزاين چارې: وصي ابهام

د پښتې ډيزاين: انديش گرافيكس

چاپ کال: ۱۳۹۷ هجري لمريز

چاپ شمېر: ۱۱۰۰ ټوکه

چاپ وار: دويم

خپرندوی: ميهن خپرندويه ټولنه - جلال اباد

د چاپ حقوق خوندي دي.

د ترلاسه کولو پته:

ميهن خپرندويه ټولنه - اسحاقزی مارکېټ، لاندينی پور، جلال اباد ښار

دالی

آب حیات سترگو ته!

میوند درخار

زه به دا ووايم چي!

خبرې ټولې تکرار دي، خوند هله کوي چې د جانان پر شونډو راځي او يا هم داسې د جانانه شاعر د زلزله خيزو تصويرونو په کاليو کې له توپاني احساساتو سره ستا د ذهن په تسخير پسې گامونه راواخلي چې سم دې لکه ټال ورسره يوسي او راوړي.

ميوند درځار د دې دور همداسې يو شاعر دی، دی لکه د نورو اوسنيو شاعرانو له فلمي صحنو شعر نه جوړوي، د اردو ژبې د لېونيانو او مستانو له اغېز لاندې هم نه دی، د مشرانو شاعرانو پيرو هم نه دی، بلکې درځار د خپلو احساساتو ډوبوونکي گرداب کې راگېر هنرپرداز شاعر دی.

ډاکټر اسرار اسرار د خپل شعر ژبه داسې ساده جوړه کړې چې هره ملغلره يې سپرې ناڅاپه د هيجان څاه ته ور اچوي، ما د هغه په څېر د ساده ژبې توقع له بل چا نه لرله، پښتو بختوره ده، بل اسرار که نه شي پيدا کولی، خو د خپل خيال او ځانگړې لهجې شهبوار درځار يې ضرور موږ ته راکړ.

تقریبا تکراري خبره ده چې د هر شاعر احساسات ټپي شوي، خو درځار واقعا ټپي شوی دی، تاسې لږ له خپلې کينې اوږې لاندې جيب ته برابر ځای باندې لاس کېږدئ، میوند درځار همدغلته ټپي دی.

د درځار هر غزل د فکر د سمندر یوه زوروره څپه لري او هرڅوک دې څپې ته نه شي درېدلی، زه د درځار د هر غزل په دريابي کلمو کې په همدغه گرداب پسې ضرور کوشش کوم چې ځان په کې ورکړم.

د درځار غزل واقعي تجربې دي، یوه ورځ یې ماته غزل کې ويلي وو، د سرو چاره به په خيټه نه منډو، زه یې وژړولم، هغه وخت ما او ده د کلي بل شوی اور ژاړه، بې واړه مو ژاړه، خو ده ماته نصیحت کاوه.

یوه ورځ یې په خپل یو بیت کې له زړه ژړلي وو، بیا پخپله د خپلو احساساتو په اړه ماته بې ځوابه و، ويلي یې وو:

د ما بنام وېره مې د خدای له وېرې ډېره ده

زه کور ته ځمه د اذان د اورېدو نه پس

په دې بیت یې مات کړم او زه پوه شوم چې زما درځار څه وايي؟ درځار هغه مینه گرکي کلمات غږوي چې د خدا او عاطفې په پوله مو حیران پرېږدي، هغه د خپل کور و کلي اصطلاحاتو ته د هنر د جامو په اغوستلو کې بې ساری دی.

هغه پر یو وخت په لوستونکي د ژړا، خدا او مستی گډ کیفیت راوړلي او دا د هغه د ساده، طنزیه او هنرمندې ژبې کمال دی.

اوووووووو هوو څه په بڼایسته انداز وایي!؟

ووايه چې مونږه سوله غواړو! سوله غواړو!

ته خو چې څه وغواړې نو کېږي، گلابونو!!

د درځار د شاعری نمونې نورې نه راوړم، بیا خو به داسې شي لکه
زموږ په څېر د شاعرانو له ټولې شعري ټولگې دوه درې بیتونه انتخاب
او نور هیڅ....

داسې نه ده، د درځار شاعري د حفظولو ده، په زړه کې د نقشولو
ده، پښتو ادبي او هنري نړۍ ته د نویو اضافو تکراري خبره ډېره ده،
خو د درځار شاعري رښتیا د پښتو ژبې لپاره نوې ترینه اضافه ده.
د درځار شاعري د روایتی شاعری د سد ماتولو لپاره د پښتون هنر
وروستیو گوزارونو کې وشماری، موږ د شعر نوي پړاو ته د ننوتو ساه
گاني اخلو.

زموږ سريزه نگاران تل په بره کېني او شاعر له ځانه ټیټ تلي، مگر زه
به دا نااهلي نه کوم، زه ویاړم چې درځار لرم، په خوا کې یې لرم او
تر ځان څه چې تر ډېرو اوسنیو یې غښتلی بولم.

تاسې به وگورئ چې میوند درځار به یو وخت د شعر د اسمان داسې
ستوری وي چې خلک به یې هر ماښام تر لیلا و مجنون د مخه لټوي.

ستاسو سعید شینواری

۳ د لوه ۱۳۹۶

حسن پرسته شاعري

په نړۍ کې ډېر داسې شيان شتون لري، چې درک کولی یې شو خو تعریفولی یې نشو. له دغې ډلې څخه یو هم ښکلا ده. او ښکلا ځکه نه تعریفیږي، چې نه کوم مشخص فرمول لري او نه کوم مشخص لیدلوری.

ارواپوهنې په حسن پرستی یا حسن خوبونه کې نور عوامل شامل گڼي لکه، تربیه، تجربه، وخت او جغرافیه. خو که اسلامي ارشاداتو ته وگورو نو تر ډېره به وویو چې ښکلا فطري ده، نه اکتسابي. ((لقد خلقنا الانسان في احسن تقويم))

هسې خو خدای تعالی هم د ښکلا او جمال خالق دی او ښکلا خوبنوي، مشهور حدیث دی چې ((الله جميل و يحب الجمال)) یعنې خدای ښکلی دی او ښکلا خوبنوي. د هغه د اشرف المخلوقات سره هم همدا فطري ادراک د هغه له پیدایښت نه ملگری دی. یعنې انسان په طبعي ډول ښکلا خوبنونکی دی او د ښکلا خوبنونې ذوق یې تر بل هر موجود پیاوړی او حساس دی. ژر په ښکلا کې ورکېږي. ښکلا له خاصیت څخه مخکې تصور وي په دې معنې چې تر ذات وړاندې د معنې په توگه شتون لري.

افلاطون په دې اړه وايي چې د انسان روح مخکې له دې چې نړۍ ته راشي د ښکلا حقيقت د تجرد په عالم کې درک کوي. او کله چې په مجازي نړۍ کې حسن ويني ورباندې مينښي او زړه يې مينه غواړي. حسن داسې يو شى دى چې چوکاټ او ديوالونه نلري، حسن که په هر څه کې وي حسن دى او د انسان په زړه کې ځاى پيدا کوي.

دلته يوه خبره چې د يادونې وړ ده هغه د حسن پرستۍ او حسن څخه د خوند اخستلو توپير دى. حسن پرستي يا حسن خوښونه او له حسن څخه خوند اخستل دوه جلا شيان دي، ځکه حسن روحاني چاره ده او له حسن څخه خوند اخستل بيا جسم ته ورې سترگې نيول دي.

په ارواپوهنه کې فرويد د ښکلا په اړه دا نظر درلود، چې حسن پرستۍ پيل په جنسي تنده او پايښت يې په جنسي سوږوالي کې دى، خو د فرويد دا خبره ځکه غلطه ده چې مونږ د داسې ډېرو کسانو بېلگې لرو چې حسن پرستي يې جنسي لذت نه گانه.

د درځار په شاعرۍ کې هم د حسن پرستۍ ذوق ډېر لوړ ښکاري، حسن خوښوي، ستايي يې:

له هر ښايست نه لره لره مينه وغواړم

ابادوي د خداى کورونه په چنډو خلک

د پورته بيت په تاييد يوه خبره کووم، هغه دا چې استاد اجمل ښکلي په يوه مقاله کې ليکلي وو، چې مينه هغه تاثر دى چې يو ښايسته پيکر

یې په انسان کې پیدا کوي. زما په اند مینه له ښکلا څخه نه زیږي، بلکې ښکلا ده چې له مینې څخه پیدا کیږي. که حسن له مینې څخه پیدا کیدلی؛ نو ښکلا به مشخص تعریف درلود. ځکه حسن خوبنونه د فردي ذوق مسله ده، او فردي ذوق هیڅکله نشي یوشان کیدلی.

د ښکلا خوبنونې ځواک فطري دی نه اکتسابي او درځار ددې خبرې ښکاره مثال دی. دی د یوې جنگ ځپلې او داسې ټولنې وگړی دی چې حسن خوبنونه پکې د کفر ټاپه هم لري خو له دې ټولو سره په درځار کې د حسن پرستی ماده له هر اړخه پوره ښکاري.

لیکوال او شاعر ته اړینه ده چې د خپل مخاطب د ښکلا پیژندنې له ارواپوهنې سره تر یوه ځایه اشنایي ولري، د ښو اثارو د ښکلا یو راز په دې کې هم دی، چې لیکوال خپل لوستونکي تر لیکلو وړاندې پوره مطالعه کړي. او د هغوی د ښکلا فلسفه او ارواپوهنه یې لوستې ده.

مرحوم استاد شپون به په شعر او کیسه کې په کیوت او کنټرایفد باندې ډېرې خبرې کولې او ویل به یې چې کیوت هغه څه دی چې په تصنعی ډول ښکلي وي او کنټرایفد هغه څه دی چې په دومره مهارت طرح شوي وي چې غیرې طبعي ښکاري. د درځار شاعري د کنټرایفد په چوکاټ کې ده.

هر کله چې په یو شخص په تېره په هنرمند کې د ښکلا خوبنونې ځواک راپاریدلی وي نو نوموړی بیا د بدرنگۍ هر لاره پریږدي او په

ټولنه کې دا بڼایي چې هغه له نورو د ژوند په نېکمرغیو او رازونو بڼه پوهیږي.

د ارواپوهنې څېړنو بڼودلې چې انسان خپل ۷٪ رواني او باطني خواهشات په ژبې سره نورو ته وایي خو خپل ۹۳٪ رواني او باطني خواهشات په هغه کې دننه پټ دي چې د سترگو په وسیله کولای شو هغه درک کړو یا یې نورو ته ووايو.

د درځار په شاعرۍ کې سترگې که ووايم د یو سمبول ځای لري او دی ددې لپاره هم په سترگو مین دی چې د حسن لیدنې لامل دی.

په هغه دوه سترگو مې بیا مینه راغلې ده

یاره چې دا خو مې څه نوې گناه ونکړه

دده په شاعرۍ ډېرې خبرې کیدای شي خو زه یې همدلته رالنډوم او د حسن په رنگونو کې یې ډوب غواړم.

وصي ابهام

جلال آباد

زه به نو څه ووايم؟!

زه به نو څه ووايم.....

هغه خبرې چې ما به (چاته) مخامخ نشوې کولی، شعر کړي مې دي. خلکو به ځکه خوبښې کړې وي چې شاید د ځينو پېښو په اړه به مو احساسات يو ډول و او يا به هغوی هم زما په څېر بې زړه او بې خولې وي او د ډلې پر ځای به په يوازې کېناستلو کې ځان ارام او خوشاله احساسوي، گنې دا کړښې بل هيڅ کمال نلري.

ما شعر کم او په ځنډ لیکلی او تر لیکلو وروسته يې راته داسې احساس کېږي لکه له ساعتونو شديدې تندې وروسته چې د يخو رڼو اوبو په چينه پېښی شوی يم.

که د ملگرو زړه ته مې نه کتلی نو د (ژيړ گلاب پانې) به له شپېتو ډېرې نه وای خو د هغوی په ډېر ټينگار هم د کتاب حجم تر سلو مخونو و نه رسېد او بڼه هم همداسې ده، ځکه نن سبا مصروفه انسان کتاب لوستلو ته ډېر وخت نه لري او يا وخت نه ورکوي، نو مننه چې د ژيړ گلاب پانې مو د لوستلو په نيت راخيستي.

ميوند درځار

جلال اباد

د ژين کلاب پانې / ميوند درخمار

وخت سره به گوتې لږې ماتې کړو چې څه کېږي
هيلى به د ژوند لپاره زياتې کړو چې څه کېږي

ستا له درد نه څوک د زړېدلو اندېښنه لري ؟
پرېده پدې زړه کې به يې پاتې کړو چې څه کېږي

خدايه په کتاب کې مې وعده د جنت وليده
اوس به يې دا پانې ورته قاتې کړو چې څه کېږي

ما او تا د يو بل د ژوندي پاتې کېدو سبب
لاړې به د خولې آب حياتې کړو چې څه کېږي

آمن چې درخماره د ولس لپاره غواړو نو
خپله شاعري به سوله ساتې کړو چې څه کېږي

د ژړين کلاب پانې / ميوند درخلم

ژوند خفه کړيدي ، راتول په ميکوو خلک
خو به د زړه اورونه وژني په اوبو خلک

گنډلې سترگې وچې شونډې په بازار کې ناست
زړونه تړي د جنتونو په وعدو خلک

له هر بنايست نه لږه لږه مينه وغواړم
ابادوي د خدای کورونه په چنډو خلک

د بيداری او رنایي نه د قام مخ اړوي
نو ځني ندي د وطن د پرېښودو خلک

درخاره ته د زړه خبره دومره مه سپينوه
په کيسه پوې شول د کيسې د اورېدو خلک

د ژبې کلاب پانې / میند درخلم

هر سپی دې نوم اخلي غږېږي گلابونو
بشکلې یې نو داسې خو به کېږي گلابونو

څه وايې چې چرته به توده غږه پیدا شي؟
ژمی دی میده باران ورېږي گلابونو

لاس راکه خو سترگو ته به نه راته راگورې
خلک خو رانده ندي پوهېږي گلابونو

ووايه چې مونږه سوله غواړو! سوله غواړو!
ته خو چې څه وغواړې نو کېږي گلابونو

ما د ژوند په لاره باندي مه پرېده یواځې
مینه به ښه ډېره رارسېږي گلابونو

د ژړين کلاب پانې / ميوند درخار

داسې بې وخته مې په زړه باندې راوورېدې
لکه نرگس چې بې موسمه بې بهاره کېږي

هغه سپرې په ما د خپل مين باور نکوي
زه خو به مړ يم چې له زړه نه زړه ته لاره کېږي

د ژوند کولو حوصله دې ډېروي درخاره
ته ملامته يې چې کرکه دې له ښاره کېږي

د ژین کلاب پانې / میوند درخار

لاس دې راکه زړه دې وساته ملگریه
لکه ما چې درته نه ساته ملگریه

د ژوند لاره د پردې وطن بازار دی
مونږ به ځان د چا نه څه ساته ملگریه

یو ټوپک و چې د ډېرې زمانې و
د بچو نه به مې ښه ساته ملگریه

هنه سترگې اباسین چې چې وې
ځان مې ځکه ورنه وساته ملگریه

چې درخار و نو له هر سړي نه څار و
پردی غم به یې په زړه ساته ملگریه

د ژړين کلاب پانې / ميوند درخاړ

گرځم که چرته دې پدې بناړ کې درک وکړم
کله ناکله خو په بل سړي ستا شک وکړم

راځه چې خو د سيند په غاړه غاړه وگرځو
د زړه خبره درته څنگه په سرک وکړم؟

وايم چې نورې به کيسې چاسره نکوم
بيا هم باور په يو هلک نه يو هلک وکړم

نو آزادي به زه په کومه جذبې وگټم
چې دښمني تاسره ستاسو په ټوپک وکړم

د لږې مينې ضرورت پوره کولی شم
درځاره في سبيل الله به دې کومک وکړم

د زین کلاب پانې / میوند درخلم

کاني کرنسي

اوبه په ډانگ بېلي شوې

نوک او وری جلا شوې

بد تر بور مې

په بد خای کې پکار نشو

د ژيږين ځلاب پانې / ميوند درځال

ستا په خېره کې د خدای نور ، چشم بد دور
ته ملایکه یې ضرور ، چشم بد دور

عمر د ژمي ماډیگر ، په څه باور
بیا هم خدا؟ بیا هم غرور؟ چشم بد دور

د هغه سترگو په لیدو ذکر کوه
چشم بد دور ، چشم بد دور ، چشم بد دور

زما په ژوند مين ولس اوس هم لري
څومره مستي څومره سرور ، چشم بد دور

درځاره ستاسو دا وطن جنت وطن
لکه رڼا د کوه طور ، چشم بد دور

د زین کلاب پانچي / میوند درخلم

تا مات کړی اوس بېرته په تا باندې باور کوي
زړه دی نو، د هر چا په مسکا باندې باور کوي

مانه دې پوښتنه لږه وکړي چې روند ولې یم
څوک چې د ښارونو په هوا باندې باور کوي

ما ددې ولس د پیغمبر جامې اغوستې دي
خلک مې په هره ناروا باندې باور کوي

د ژبې کلاب پانې / میوند درخلم

ژوند کوو د ژوند د ښه کېدو مبارزه کوو
غم نه کوو غم ته په ژوندونې جنازه کوو

آمن غواړو آمن غواړو، چانه امن وغواړو؟
سوال د جنتونو د دوزخ په دروازه کوو

دا ملا زړې کیسې کوي راته خو مونږه به
خو راځو مونځونه اودسونه به تازه کوو

لوڅې پښې تشې گېډې ډله یوو پیتاوي ته
نکل د پنځه زره کلونو په مزه کوو

ته درخلمه کومو سترگو داسې ځنگولی یې؟
دا نشه خو مونږه د کوکنارو په غوزه کوو

د ژین کلاب پانې / میوند درخلم

زړه! په محبت کې دې تاوان دی نوره ستا خوښه
هر سړي چې کړی پښېمان دی نوره ستا خوښه

سترگې مې ستونه درته نکوي چې پاتې شه
عقل مې په تا پسې روان دی نوره ستا خوښه

واخله کنه ستا به سرمایه د مینې ډېره شي
ژوند مې لیلام کړی په غیران دی نوره ستا خوښه

راشه چې پدې دنیا جنت درباندي وگورم
بیا د پسرلي پسې خزان دی نوره ستا خوښه

ما سره به جنگ په خوله او سترگو باندي نکوي
سوله مې د ټول عمر ارمان دی نوره ستا خوښه

او کال وروسته دادی بیا پسرلی راغی
د رنگونو په رڼا پسرلی راغی

ستا جنت ته سل او زر کلونه پاتي
دلته اوس دادی ملا پسرلی راغی

اول څاڅکی څاڅکی اوشکې بیا په لپو
څه د ژمي په هوا پسرلی راغی

دې وطن ته د سوونو شهیدانو
د سرونو په سودا پسرلی راغی

ملامته درته نه یمه درخلمه
خو څه در به شم چې دا پسرلی راغی

د ژبې گلاب پانې / میوند درخمار

ډېر انتظار وشو د گل د ټوکېدو لپاره
دعا مې وکړه د باران د ورېدو لپاره

د ژبې گلاب پانې د لیک سره جوړه راغلي
صبر پکار دی په مطلب د رسېدو لپاره
ما چې د چا سترگو ته ټوله شاعري کړېده
وعده یې کړې چې راځي د اورېدو لپاره
په ډک بازار کې خدای په مخه باندې راوستلې
وخت دې پیدانکړ د مخ د پټېدو لپاره
زما ارمان دی چې بې جنګه زمانه وګورم
جنت ته نه ځمه د شاتو او شیدو لپاره

درخماره ستاسو ښار د کلي نه په څه ښایسته دی؟
یو ځل خو راشه د ملګرو د لیدو لپاره

پدې سترگو کې لذت د جنتونو
خدایه ته وساتي پت د جنتونو

د ژوند نورې هیلې نلري نو ځکه
روژه نه نیسي اُمت د جنتونو

پرې چې دا دنیا خو وگټو سړیه
مونږ ته چا کړیدی ست د جنتونو

د چا غېږه مې په زړه باندې ورېږي
څوک دې خدای نه کړي عادت د جنتونو

د جومات د دروازې ځنځیر دې پروت وي
چې مخلوق نلري نیت د جنتونو

د ژین کلاب پانې / میوند درخمار

ژوند ته زړه خورمه چې وبه نشي یاره
غر هم لوړ دی او په سر نلري لاره

حوصله تمامه شوې ده ملگریه
خه چې خود فروشو له بازاره

زړه د لارې په سر سیوري ته ویده دی
ستړی شوی دی له ډېره انتظاره

آزادي خو به ژوندي ولس ته غواړې
خه دا خلک، خه یې خوله، خه یې کوکاره؟

اوس کرارې جنتونو کې اوسېږه
چې زما سترگې دې خوښې شوې **درخماره!**

د ژبې کلاب پانې / میوند درخاړ

زه لکه په دښته کې ولاړه وچه ونه
هیلي دومره هیلي دي چې مکوه پوښتنه

ژوند ددې بازار په یوه لاره کې هم نشته
دومره خاموشي خو به مې ورک کړي له وطنه

خمه چې وعده د بیا لیدو یې پوره شوې
بیا به راته وایي چې دا ولې دروغجنه

خاوري د ولس په انگو باندي پرته دي
گرځي ډله ډله رهبران سپینه لمنه

چا چې بنایستونه درته وښودل درخاړه
تاله هغو سترگو نه هم ونکره مننه

د ژين ڪلاب پانچي / ميوند درخمار

په ما يې هره شېبه مرگ ته انتظار وڪه
آب حيات سترگو خبر يې چې څه كار وڪه!!

د خپل مين د پېژندو نه يې انكار وڪه
آب حيات سترگو خبر يې چې څه كار وڪه!!

زما په مخ کې يې په بل د گل گوزار وڪه
آب حيات سترگو خبر يې چې څه كار وڪه!!

په ډكو سترگو مې منزل په ټوله لار وڪه
آب حيات سترگو خبر يې چې څه كار وڪه!!

لکه چې ژوند مې نور د بل په اوږو بار وڪه!!
آب حيات سترگو خبر يې چې څه كار وڪه!!

د ژږين کلاب پانچي / ميوند د سرخلم

په تا مين په تا د بني خبرې حد نکوي
د تا بنايسته غوندي سړي سره څوک بد نکوي

خداى به زما د رقيبانو زړه خوشاله نکړي
د ناروا خلکو خو ښه دى چې مدد نکوي

د زرين کلاب پانچي / ميوند درخمار

مښې خبر چې څومره شور زما په زړه کې دی
سياهي سترگو کې ده، اور زما په زړه کې دی

د بنايسته سترگو سپرې ما پرېښودې نشي
چې خدای ورکړې ورته کور زما په زړه کې دی

درد خپله وسه د مسکا د پټېدو کوي
لږ مې په مخ باندې او نور زما په زړه کې دی

ددې ولس د بيدارۍ ارمان مې نه پرېږدي
گورې چې لارې لارې خور زما په زړه کې دی

درځاره هر سپرې ته وايمه چې څار دې شم
مړه چې دا لا څومره زور زما په زړه کې دی

د ژړين کلاب پانې / ميوند درخمار

زما د بيا زړه درکولو اراده نه وه
خو چې د خدای په څه رضا وه د بنده نه وه

زمونږ نصيب داسې چې لمر به و، رڼا نه وه
باران به وورېده ځمکه به لمده نه وه

د بنايستونو ملگرتيا مې نوره پرېښوده
په محبت کې مې څه خاصه اينده نه وه

زه چې د چا د سترگو ذکر فکر دواړه کوم
هنې ته ياده زما هيڅ يوه وعده نه وه

درخاره ستا ولس اوس هم د نيمې شپې غل دی
نوره دنيا به د غرمې پورې اوده نه وه

د ژين کلاب پانچي / ميوند درخمار

ستا د ليدو، د پېژندو، د خپلېدو ارمان !
په لومه ځمکه د باران د ورېدو ارمان !

په ناليدلي مخ مين يم، توبه خدايه !
چې چا به کړی وي زما د ورکېدو ارمان !

او ستا بنايست او خوړلني پوره کولی شي
پدې دنيا د جنتونو د شيدو ارمان !

زمونږ په زړونو کې د آمن د ليدو ارمان !
پدې ولس کې د رڼا د خوړېدو ارمان !

درځاره هغه سپری کرکه پرېښودی نشي
ملگریه مکوه د سيند د وچېدو ارمان !

د ژړې کلاب پانې / میوند درخا

یوه بوسه زما د وینې مخ نه هم واخله
زما گلابه ماته مینه راکه غم واخله

دا ځنگېدلي قدمونه زما زړه پرېاسي
که ته خفه یې ، قدمونه خو لږ سم واخله

له یاره لرې یې او نینه د بېلتون نلرې
دې تور اوربل ته دې گلونه د شپښم واخله

د ژبې کلاب پانې / میوند درخمار

کتابونه راسره دي انډيواله
امېدوننه راسره دي انډيواله

رڼايي به لکه لمر راپسې راشي
بارانونه راسره دي انډيواله

آزادي په شعارونو باندې غواړو
بیرغونه راسره دي انډيواله

چې پیسې دي که د خلکو ادرسونه؟
کاغذونه راسره دي انډيواله

خه درخاره چې له ځانه چرته پټ شو
نقابونه راسره دي انډيواله

د ژړې کلاب پانې / میوند درخاړه

په انتظار ، په حوصلې ، په صبر څه وشو
ما په خوبونو باور کړی و بس بڼه وشو

ژوند د وحشت نوم و ، د وینې تویولو کار
محبتونه نه روا کار و او نه وشو

د گناهکارو بناړ کې خاورې او گردونه دي
زمونږه برخه بارانونه هم په غره وشو

نو ستا په غېږه کې هم تود نشومه وه یاره !
بڼه نو زما په جنتونو کې ساړه وشو

درخاړه! اوس په هرې بڼې بدې ژړا ورځي
زه نه پوهېږمه چې څه شی مې په زړه وشو

د ژین کلاب پانې / میوند درخمار

مروړه د بېښني ضرورت دی
مونږ ته ستا د پیرزويني ضرورت دی

مسافر پکې د ځان سيوري ته ناست وي
دې صحرا ته خو د ونې ضرورت دی

ته د خولې په ورکړه دومره محتاط نه یې
بس د تشې یادونې ضرورت دی

خدای ته څنگه په نیمگړي عمل ورشم؟
د بنده د سپارښتنې ضرورت دی

چې خفه وم په غزل یې راپخلا کړم
له هرځار نه د مننې ضرورت دی

د ژړين كلاب پانې / ميوند درخلم

خه چې خې گلابه ، نو د بيا ليدو په هيله
غاړه راکه شابه ، نو د بيا ليدو په هيله

تانه مې د خان په اړه کړې وه پوښتنه
پاتې بې خوابه ، نو د بيا ليدو په هيله

ستا له جنتي غېړې نه لرې پاتې شوی
مړ شوم له عذابه ، نو د بيا ليدو په هيله

خمه چې ماښام دی فاصله هم ډېره لرې
لاره هم خرابه ، نو د بيا ليدو په هيله

ستا خبرې نوي دي خوزه په ژوند کې ډوب يم
بند مې کړې کتابه ، نو د بيا ليدو په هيله

د زین کلاب پانچي / میوند درخمار

دا مینه زما لپاره کمه راته ښکاري
نن مې انډيوال داسې بېغمه راته ښکاري

ستا د تلو نه پس مې دا ورغوي یخ کرخ شي
ستا دتلو نه پس لکه چې مره راته ښکاري

چرته چې د وړانې سر دی مونږ پورې تړلی
داسې خبر نکوو چې سمه راته ښکاري

دومره مې تلوار ستا ابادۍ ته دی وطنه
تسه غوندې ساه ويستل هم دمه راته ښکاري

ستا د دعاگانو تلاوت کوي درخماره
دا پیغمبري خېره عجمه راته ښکاري

ژوند په جوړولو جوړولو باندې وړان شو
خدایه ستا راکړی امانت رانه تاوان شو

داسې پسرلي ته مې له زړه نه دعا وکړه
تاسره روان ومه په لاره کې باران شو

ډېرې بې نیازی دې هم په زړه باندې مات نکړ
ستا مین په تاپسې بې سته راروان شو

ما ویل چې دا ولس د سولې په مذهب دی
تا ویل چې ټول عمر دې تېر پدې گومان شو

ته د نفرتونو ښار کې څه کوي درخماره؟
دا لکه د خدای کور چې په دشته کې ودان شو

د زرين کلاب پانچي / ميوند درخمار

د بنايستونو دې تمامه ورځ ستاينه كوم
خدايه! ددې ورکړې دې بې حده مننه كوم

د جنتونو ننداره بلکه د راز خبره
خو په پنځه وخته مانځه کې يې غوښتنه كوم

مانه مې زړه ستاسو د ښار په سرکونو پاتې
اوس يې په لاره کې له هر سړي پوښتنه كوم

چې آزادي نه غواړم ژوند غواړم د ځان لپاره
درځاره څه وشو چې داسې تېروتنه كوم؟

د ژبې کلاب پانې / میوند درخملر

زما برخه خو د سپینو واورو غر دی
خو چې ستا مینه مې و نه سپزي لمر دی

ستا په ټولو کې په ما سترگې خوږې شوې
بختوړې! پیدا کړې دې گوهر دی

د بنايسته و د مخونو پرده پوښ دی
د ښارونو په گردونو کې هنر دی

آزادي زما د خپل وجود حصه ده
غلامی زما د ټول وجود ضرر دی

ته درخار یې او پوهېږې چې زه څوک یم؟
څوک چې ستا د زړه په هر ټکي خبر دی

د ژین کلاب پانې / میوند درخلم

په ډکو سترگو مې د دوه سترگو ارمان کېږي
په تمه ناست یمه چې کله به باران کېږي

خدایه احسان دې د بنده د هېرولو ندى
د شرابونو روژه ماتي په اذان کېږي

د خپل نظر د کرامت نه به نه یې خبر!؟
ستا په نظر په تورو خاورو کې گلان کېږي

دا یې رُخي ددې نړۍ مې زړه ته شک غورځوي
پدې څلورو کتابونو مې گومان کېږي

په باریکۍ د بنایستونو باندي نه پوهېږي
په درځار هرځلې څه ټوکه د نادان کېږي

د ژبې کلاب پانې / میوند درخلم

د نفرت یې اندازه ورسره نشته
هیڅ لحاظ ددې بنده ورسره نشته

د دې تور سړي دا تور ټوپک مې بد شي
د خبرې حوصله ورسره نشته

ستا عمل د جنتونو د مخلوق دی
خو چې ولې اراده ورسره نشته

پښتنو ته د رهبر وژل روا دي
پیغمبر دی معجزه ورسره نشته

زما خاورې زما مینې تا به ژغوري
یو سړی دی چې پیسه ورسره نشته

د زرين ڪلاب پانچي / ميوند درخاړه

څوڪ دې نه وايي چې څنگه بي باكي ده
په وجود كې مې ځماره خپلواكي ده

ځامه لاره ده ماښام دى تاريخي ده
نو اړتيا د يو واړه اوروركي ده

ډكې سترگې ځنگېدلي قدمونه
تالا كړې دې نشه انگور تاكي ده

اوبنكې تويې كړمه اوبنكې پاتې نشي
مرغلره مې په نيت باندي شكي ده

د عجمو حيراني گوره درخاړه
چې غزله دې عربه ده مكې ده

د ژبې کلاب پانې / میوند درخلم

زمونږ زړونه هم د غوښې دي گلابه
دا ستا دوه سترگې مې خوښې دي گلابه

پسرلی مې د خزان له زوره ندی
په خېره دې د غم نښې دي گلابه

زه خو ستا د بڼو شمار کوم درگورم
او ستا سترگې په چا خښې دي گلابه

زمونږ فکر د ولس لپاره خور دی
خو حالات داسې بدمخې دي گلابه

که په زړه شي نو درخلم د غزل ندی
خو دا گوتې خواریکښې دي گلابه

د ژبې کلاب پانې / میوند درخلم

گرځوي له ځانه سره ځان په کتابچه کې
گل مې رسم کړی د جانان په کتابچه کې

تاته مې لیکلی غزل مخې ته راغلی
دوه کاله یې تېر کړل په ارمان په کتابچه کې

رنگ مې په قلم کې نه و تش مې خوځولو
خط ته مې ښوونکی و حیران په کتابچه کې

نه ځمه ددې کوڅې په لاره باندې چرته
نوم مې لیکل شوی د دوکان په کتابچه کې

(خ) خپلواکي، دا د هر وگړي ضرورت دی
ولیکئ پدې باندې عنوان په کتابچه کې

د ژږين کلاب پانې / ميوند درخاړ

پرېده چې لمر راپسې ټوله ورځې گوري لاندې
په خوب عادت يمه د شنو ونو د سيوري لاندې

د تورو غرونو ژوند د خداى له نعمتونو ډک دى
په سر يې واوړې وي گلان ورباندې اوړي لاندې

دا څه پاچا دى چې ځواب د چا ويلی نشي
دا څه لښکر دى چې ځملي د کمزوري لاندې

ستا څه گومان دى چې درځار له تانه څار ندی څه؟
مينه مې ژوند کوي د نوم د توري توري لاندې

د زین کلاب پانچي / میوند درخمار

چې لږ پاتې شي څه لار کولی نشي؟
زلمیتوبه انتظار کولی نشي؟

چې مونږ نه غواړي زمونږه پکار ندی
عریضه خو په سرکار کولی نشي

یه ناخوانه ، د سلام ضرورت څه و؟
چې پوښتنه د بیمار کولی نشي

ډکې سترگې درته ناست یمه گلابه
څه چاره مې د خمار کولی نشي؟

ته مجبوره یې چې خوله پخپله ورکړې
منتونه په درخمار کولی نشي

د ژيړ کلاب پانې / ميوند درخاړ

کنگل ژمی او یخني لکه زندان دی
توبه! دا مسافري لکه زندان دی

که ښار ښکلی دی نو خلک یې پردي دي
هر سړی پکې بندي لکه زندان دی

ماته خپله ملنگي ستا پاچاهي ده
تاته خپله پاچاهي لکه زندان دی

ما تر ډېره پکې وساته ملگریه
دا ستا سترگې گلابي لکه زندان دی

د جنت نه به دې منع کړي درخاره
میخانه ددې ساقی لکه زندان دی

د ژين کلاب پانچي / ميوند درخمار

مازيگر شو.....

مازيگر شو د اذان ازانگي راغلي
پنځه شپږ کسه دي جمه يې زړه غواړي
د پټي او د راغه له کارو ستړي
مونځ به هم وکړي خو دمه يې زړه غواړي

د کيسو لپاره بل داسې خای نشته
چې زاړه د يو بل خواوو ته راټول وي
چې په اوړي کې د يخې دېرې سيوري
او په ژمي کې پيتاوو ته راټول وي

ددوی لپاره د دوزخ په کناره سپرپه
دا خلک نه ارزي په زړه خوړلو وه سپرپه

په قام او خلکو باندې زړه زمونږه درد کوي خو
په گېډه مه منډه د سرو زرو چاره سپرپه

په لوڅو پښو باندې د ځمکې تنابونه وهو
خو چې د چا سره په لاس کې ده قیضه سپرپه

اوس مې په سترگو او په مخ باندې وهه سپرپه
ما درته خپله ویل چې ماسره راځه سپرپه

اوږی، روژه او دا پردی مزدوري سخته نده؟
په ماسپښین کې یوه سترگه خوب کوه سپرپه

د ژين کلاب پانچي / ميوند درخلم

ابادي.....

پدې شپږ مياشتو کې يو باران ونشو
خو د غره اوبه پرېمانې راروانې
د سوونو کالو واورې ويلي شوي
په لښتو کې حيرانې راروانې

خدایه رحم دې له هغه څه نه ډېر دی
چې بنده دې اورېدلي له ملا نه
د فصلونو او د ونو ابادي ده
وېره نلرو د اورې له بلانې

د ژرین کلاب پانې / میوند درخلم

دا ماډیگر دا ډیره لاره دا یواځې سفر
له مانه کله کېږي یاره دا یواځې سفر

د ژوند کولو حوصله راسره پاتې نده
بیا هم کوم د چا لپاره دا یواځې سفر

په ځنگېدلو قدمونو چرته نه ځي خلک
راباندي اوږد شو ځماره دا یواځې سفر

ښه، زه د زړه د بې کسی پېغور ته څه ووايم؟
سره له دومره بیروباره دا یواځې سفر؟

هغه دوه سترگې جنتونه دومره لرې ندي
خو که ته ومني درځاره دا یواځې سفر

د ژین کلاب پانچي / میوند درخلم

په څه گناه باندي ليدلی زمانې یمه
د انتظار په اور نیولی زمانې یمه

په گمنامی مین له ځانه هم پتېرمه
او گوره بیا هم پېژندلی زمانې یمه

چې زندگي پکې د ټکنده غرمې نوم دی
پداسې دشته کې کرلی زمانې یمه

آمن ددې وطن د خلکو د مذهب نوم دی
خو تشدد ته لمسولی زمانې یمه

د ژيږ کلاب پانې / ميوند درخلم

يره ټول به يو پنځه گامه سفر و
زندگي څه وه؟ د ژمي مازيگر و!!

گل يې واخسته مننه يې ونکړه
دا سړی لکه چې اوس هم مرور و؟!

د چا دوه سترگې مې دوه ساگانې ژوند و
او پخپله هم پدې باندي خبر و

ښار احساس د يو سړي راته راکړی
چې له ډېرو رواياتو نه منکر و

د چا زړه ساتل مې زده نه وو درځاره
د ملگرو پرېښودل مې يو هنر و

د ژین کلاب پانې / میوند درخمار

نه داسې خو نده چې یو ماته نه راگوري
ژوند لکه روانې اوبه شاته نه راگوري

مراوی یمه پانې پانې توی نشمه خدایه!
نن راته هغه آب حیاته نه راگوري

بڼه وایي ، له زړه نه زړه ته لاره خامخا وي
اوس مې چې هېر کړی دی نو شاته نه راگوري

لاس را کړي چې بیا به سره وگورو ملگریه
سترگو کې ساتلې تمنا ته نه راگوري

زه له یوې هیلې نه تېر شوی یم درخماره
لوی خدای به مې دې وړې گناه ته نه راگوري

منزل خبر دی چې مزل راپسې نه کوي نور
په لاره لاره په ازغو شیندلو څه کوي نور

د غم موسم دې پسرلی شو ابادي یې راوړه
سترگې مې وچې پاتې نشولې اوبه کوي نور

خپله څېره دې په هینداره کې و نه پېژنده
زړه ته دې ووايه چې مونږه سره ښه کوي نور

چې مونږه جنګ غوښته نو خلکو شاباسی راکاوه
چې مونږه سوله غواړو تشه تماشه کوي نور

د زین کلاب پانې / میوند درخمار

درد شېبه ، شېبه ، شېبه په ډېرېدو دی
ضرورت د هغه سترگو د لیدو دی

پدې زړه کې هر سړي ته مینه شته ده
ښار خو خای د ټول ولس د اوسېدو دی

مونږ پرهېز د خدای له ډېرو نعمتونو
ژوند روان د جنتونو په وعدو دی

ته قسم وکړه چې نن به پاتې کېږي
او موسم هم د باران د ورېدو دی

زه د خاورې آزادي غواړم درخماره
خو په ما تور د مذهب د پرېښودو دی

د کمیس او د وجود مناسبت دی
مانه نه کېږي، د صبر ضرورت دی

دا ولس د بنایستونو سلطنت دی
او مخلوق ورته راغلی د جنت دی
نه ملنگه! ستا دعا خو به لگېږي
خدای درکړې مرتبه او ولایت دی
زور ایمان مې امانت درته راوړی
زمونږ دغسې بې گټې تجارت دی
ستا د لپې غوندې غټې غټې سترگې
دا د غټو غټو خلکو علامت دی
د نینو غوندې مې خوله پسې تړلې
نېچه کړی مې په پاڼه کې شهرت دی

چې ملگرو ته کمزوری شوې درخماره
تا نیولی د پاچا ملازمت دی

د ژين کلاب پانچي / ميوند درخمار

زړه مې هم مات شو د باور د ماتېدو نه پس
څه خو به کېږي ددې دومره څه کېدو نه پس

د هغه سترگو په ليدو مې هيلې ډېرې شوې
پسرلي راغی د باران د وړېدو نه پس
ددې ولس د بيدارۍ ارمان مې خاورې شو
خلک ړانده شو د رڼا د لگېدو نه پس
د ماښام وېره مې د خدای له وېرې ډېره ده
زه کور ته ځمه د اذان د اورېدو نه پس
ډېرې خبرې مې راوړي وي خو پاتې شي
دا زه گونگی ولې شم ستا د غږېدو نه پس؟

درخماره خپله خاوره هم راباندې حق لري
جنت به غواړو د وطن د جوړېدو نه پس

د ژبې کلاب پانې / میوند درخلم

چې ته راځې نو تر هغې دې باران هم وشي
ستا هرکلي ته به په لاره گلان هم وشي

کلونه کېږي د یو چا د لیدو تېری یم
او نن به دا د روژه ماتي اذان هم وشي

په نوم دې یاد یمه څېره مې درنه هېره ده
کله ناکله خو مې داسې گومان هم وشي

په دوه سجدو باندې جنت له خدایه غواړمه
او بیا مې شک د بل سړي په ایمان هم وشي

چې پسرلی هم وي او دا د بنایستونو ښار
څه نو په مونږه خو دې دا امتحان وشي

د ژين کلاب پانې / ميوند درخمار

د بڼو څوکې دې ځان پلو ته قات دي
خلک خپلو کې په شر دي څه حالات دي

زمونږ زړونه چې په هسکو غاړو نه ځي
د بڼايسته و په لاسونو په ملامات دي

د بڼار لارو او کوڅو ته خو راوځه
د ولس درسه ډېر ملاحظات دي

د رنگونو مجموعه راته بڼکاره شوه
په څېره کې دې شيندلي کايئات دي

نن د بلې غزا دور دی **درخماره**
بيا وژل د ژوندي شوي سومنات دي

د ژيړ کلاب پانې / ميوند د سرخلم

تا وژړل او زه ورباندې ويلې شومه توی شوم
چې ژيړ کلاب دې راکړ نو په ټوله کيسه پوی شوم

مکتب نه و کتاب نه و اوبه مې خرخولې
ملگریه زه هم تا غوندې په لارو کې رالوی شوم

د ژین کلاب پانچي / میوند درخمار

زړه ته راغلي ته مې وویل چې څه بېرته
یو نازولي ته مې وویل چې څه بېرته

مینه خو څه چې د پښتو فکر مې ونکړ
او رابللي ته مې وویل چې څه بېرته

زه چې خفه شمه ، خفه یمه بیا ټول عمر
نو هغه ښکلي ته مې وویل چې څه بېرته

مرگ ته مې وویل چې ژوند مې شروع کړی دی
بلا وهلي ته مې وویل چې څه بېرته

درخاره دا سفر یواځې هم کولی شم
پښه نیولي ته مې وویل چې څه بېرته

که نوروز دی که اختر دی که برات دی
زما درد پکې له هر سړي نه زیات دی

مه مسج کوه مه خط راته رالېږه
ستا د نوم له اخستلو مې زړه مات دی

یره هره شپبه وېره د یو بم وي
دا زمونږ کور دی، دا مخامخ جومات دی

غر مې نه اوري رانه رانه راگوري
هغه بنکلی په مثال د سومنات دی

ستا د طور رنیا زمونږ لپاره نده
ته موسا یې منسوخ شوی دې تورات دی

د زین کلاب پانې / میوند درخلم

په خندا یې راته وویل چې ستا د لاسه مږه
اوس مې خوب خدای تبتولی د سودا د لاسه مږه

ستړي مشي راته وکړه خو د لرې نه جانانه
ناروا به رانه وشي د روا د لاسه مږه

مسلي مسلي نشته پېغورونه دي سپړه
جوماتونه رانه پاتي د ملا د لاسه مږه

زړه ساتل د سر ساتل ندي چې جنگ ته به لاړ نشې
دا خو هره ورځ ماتېږي د یو چا د لاسه مږه

پسرلی په تېرېدو دی جنتي شېبې قضا شوې
هغه مخ ته کتې نشم د حیا د لاسه مږه

د ژبې کلاب پانې / میوند درخا

خپله هم راځي خو د یو ست کول ضرور دي
داسې لکه لمونځ ته چې د نیت کول ضرور دي

کله کله غم ته مخه ښه ویل پکار وي
شوڅو ماشومانو ته منت کول ضرور دي

زه خو بیا مین شومه په دوو نورو سترگو
ماته داسې دی چې محبت کول ضرور دي

څه مونږه؟ او څه زمونږ نیمگړي عملونه؟
نه ویل کېږي، تمه د جنت کول ضرور دي

کړې وعده هم پوره کول غواړي خو بیا هم
ښکلو ته د نه راتلو عادت کول ضرور دي

د زرين کلاب پانچي / ميوند درخلم

زړه مې منگولو کې نيولی دی او ژاړم ورته
د محبت لپاره دوه ورځې ژوند غواړم ورته

د هغه سترگو د ليدلو دُعا نه اوري څوک
چې دلته څومره زيارتونه وو نو لارم ورته

د ژبې کلاب پانې / میوند درخلم

پل صراط وي که د سور دوزخ په غاړه وي
ستا د لیدو شپبه دې سل کاله ولاړه وي

زړه وي ، په زړه کې یې زمونږ لپاره ځای نه وي
سیند دې بهېرې شاوخوا ځمکه دې شاړه وي

وايم گيله وکړم خفه شمه خو نه کېرې
چې ستا په سترگو کې غوسه او مینه دواړه وي

چې آزادي نه وي د خاورې آبادي نه وي
غر به سپېره وي او هواره به ويجاړه وي

یره که ما به د څېرې نه پېژندلی یې
درځاره ستا گناه دې هم زما په غاړه وي

د زین کلاب پانچي / میوند درخلم

زما مرگ او زما ژوند ستا په اختیار دي
زه چې څه لرمه ټول د تانه څار دي

دا مونځونه او نفلونه یې قبول کړه
خدایه! ټول ستا د لیدو په انتظار دي

اوس پښېمانه یې په خپلې فیصلې باندې
د ژوند سفر خو به کوي په حوصلې باندې

کال پس راغلی یې... څه ښه دی چې راغلی یې
نورې خبرې مې اوس نه راځي په خوږې باندې

خلکو ته ووايه چې مینه هم لږ ووېشي
ستونې دې وچ شو د زکات په مسلې باندې

د هغه سترگو د لیدو نه بغیر نه کېږي
خدايه خبر خو یې د زړه په ماملې باندې!؟

نو سترې مشي دې هم ډکه له خفګانه وه
او مخه ښه دې هم ولاړه په گیلې باندې

د ژين کلاب پانچي / ميوند درخلم

د بي سببه خاموشي عذابه بس دی نو
زه دومره نه يممه د درد له تابه بس دی نو

ستا محرم محرم ناسته مې راياده شوه
دا ته په څه خفه يې وه گلابه بس دی نو

په اور کې ناست د بل لپاره پسرلی غواړي
د پښتنو خو شوه خانه خرابه بس دی نو

د بيا راتلو لپاره ټولې دروازې بندې
د هغه سترگو د ليدو ثوابه بس دی نو

زه په هغې پُل صراط پورې وتی نشم
څار شم د خدای له دې نياسته کتابه بس دی نو

په اراده کېږي نو ژوند خو خپله نه کېږي
ته چې کرارې ناست يې ستا به مرگ ته زړه کېږي

هغه جنت دی ، بس دا دوه قدمه لاره ده
که لږه نوره حوصله وکړې نو څه کېږي

جلال اباد د ژمي هم ندي ، کنه ياره!!
راځه چې کور ته ځو دباندې مې ساړه کېږي

سترگې مې نشته دی نو بناړ هم راته نه ښکاري
که نه احساس د ښايستونو راته ښه کېږي

درځاره ته د آزادۍ خبرې ډېرې کي
مبارزه خو په خبرو باندې نه کېږي

د زین کلاب پانې / میوند درخلم

ستا دتلو د ورځې نه بې رنگه دی برباد دی
اوس جلال اباد هسې په نوم باندې اباد دی

خدایه ستا جنت ته د تلو لاره څومره لرې شوه
هر سړی لیدلو ته لېواله د جايداد دی

مورې دعاگانې ورته وکړه چې سرلوړی وي
ستا بچي خو ستا په دُعاگانو باندې ښاد دی

گوره پاچا غږ کوو چې مونږه آزادي غواړو
تاته خو زموږه تاریخ پانې پانې یاد دی

ته چې څه وغواړې کولی شي خو نه یې کوي
ستا د راتلو ضرورت دومره دی چې څه یې کوي

زه چاته نه وایم چې څنگه یې او څنگه نه یې
مگر که دا پوښتنه نن راځي او ته یې کوي !

ستا د لاسو په سترې مشي مې ساړه ونیسي
او که په سترگو کې یې هم کوي نو ښه یې کوي

مونږه له ډېرو رحمتونو نه بېزاره خلک
خدايه باران کې زمونږ گټه نشته مه یې کوي

د عمر لاره دې په صبر باندې لنډه کړله
ظلم همدومره وي درځاره چې په زړه یې کوي

د زین کلاب پانچي / میوند درخلم

په ورغوي د نکريزو گل کاري ده
های! د زړه کیسه مې نوره سرکاري ده

خلک ډېر و مونږه تاته مینه درکړه
د بنایست سره زمونږه همکاري ده

کور کې ښه یمه د مرگ وېره به نه وي
ښار کې هسې هم څه نشته بېکاري ده

د ژبې کلاب پانې / میوند د سرخلم

زه بېرته لارم بله شپه مې ولا ونکره
ته به خفه یې چې پوښتنه مې ستا ونکره

په هغه دوه سترگو مې بیا مینه راغلي ده
یره چې دا خو مې څه نوې گناه ونکره؟

د ژین کلاب پانې / میوند درخلم

زه چرته نه ځمه په خلکو پسې ، رادې شي
که زندگي رانه خفه وي نو پخلا دې شي

ته به زمونږه وچو شونډو ته هم نګورې
که جنتونه د ساتلو شی وي ستا دې شي

هغه سپري ته مې د زړه خبره هم وکړه
خدایه که نکېري هم ، څه کېري رضا دې شي

د ژږين کلاب پانې / ميوند درخاړ

درده پرېمانه شې په خپلې وعدې نه راځې
زه دومره بد شومه چې ته هم نژدې نه راځې

د بڼايسته سترگو سړی راته مسکې ناست دی
ته چرته مړه يې، د گناه ارادې نه راځې ؟

ډېره موده وروسته دې بيا په خوا کې گورمه
درخاره پرېده مړه ته بې فايديې نه راځې

د زین کلاب پانچي / میوند درخلم

ته به خبر هم شي خو دا ورځې به تېرې وي
د ماتو ماتو زړونو دومره صبر چېرې وي

د گلاب مينه د کونارو په گل نه ماتېرې
زما به نه خوښېرې ، سترگې خو به ډېرې وي

د ژبې کلاب پانې / میوند د سرخلم

(شپه کېږي سبا کېږي) بې له ځنډه زمانه
تېرېږي د اوبو غونډې په منډه زمانه

پښتون گوره د څو زره کلونو زوړ بنده دی
ترې کشره ده دا ښکته پورته غونډه زمانه

لډې نه پکې وروسته نوره منډه کول غواړي
تر دې دمه مو وخوره په ټنډه زمانه

د زرين ڪلاب پانچي / ميوند درخمار

لاس راتہ راکہ چي گيلہ مي درنہ ختمہ شي
نور مي پخلا کہ چي گيلہ مي درنہ ختمہ شي

خدایہ! يوه دعا مي هم لکه چي نہ اوري؟
هغه زما کہ چي گيلہ مي درنہ ختمہ شي

د ژبې کلاب پانې / میوند د سرخا

درد ته مې جامې بدلې کړيدي
مونږه خو نامې بدلې کړيدي

مه راځه د کلي ارمان مکوه
ظلم علامې بدلې کړيدي

د ژیر گلاب پانې د لیک سره جوړه راغلي
صبر پکار دی په مطلب د رسېدو لپاره

زما ارمان دی چې بې جنگه زما نه وگورم
جنت ته نه ځمه د شاتو او شیدو لپاره

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**